

Тераса II

И опет петуније на тераси,
Као заставице на мапи дуге битке
У којој је поражена једна упорна зима;
И неко плаво пвеће коме не знам име,
Као што не знам ни где је средиште
Неке убоге среће која се ево шири
У круговима, полако, па од ње трепери ваздух
Надевен птицама, и листови пузавице
Рецкавих рубова,

као од музике,
Као од ишчекивања, као од ветра,
Али ветра нема —

Много, ужасно много
Хтегло би, али не може да стане
У тај један тренутак, који сам покушао,
Као што рече стари писац,
Да опевам разумно и с љубављу.

ВАСИЛИЈЕ ДРУГИ БУГАРОВИЦА

Сан га је скоро раскројио
и жеља да се погне на престо,
мислио је, једина вредна ствар
јесте да се Богу постане зет
и да читава земља под њим буде
у његовој спаваћој соби.
Тек онда се може бити добар
а да се себи не нашкоди.

Он је с обалима бдео у предсобљу другог света,
а брат му руком показа царство
и рече му да се одене у порфир.
Читав је дан стављао на прсте топазе,
а слуге су мозаиком облагале ваздух,
но убрзо међу зверима у врт
почеше метлани,
цар више није имао времена
ни у огледалу да се види,
почео је да ради — углавном са кожом
као неко ко је штави:
по ходницима је секао уши,
скидао каише с леђа на тераси
или чулао косу онима што јашу,

понегде је одлетео неки нос
да се заравни лопта главе,
цароставници кажу
и да је рођацима кресао полну стату
да се сувишни полет у земљи смањи

И после декаде овог заната
он постаде плитски мудрац
мршав и свео, пун гвоздене воље.
Порфир му потамне,
нигде огрлице ни хризопраза,
нити је уживао у лепој речи, ни у храни,
само се често прао на војним походима, зими,
варваре је у душу позно
и вешто их клао.
Хор врабаца од племенитих метала
певао је док је он умирао
испред олтара
и свећи у рукавицама
пренеше га кост по кост
у друго царство
ко што се већ пристоји.

Визант једва да је имао бољет цара.